

Ensimmäinen esiintyminen

Väinö esiintyi ensimmäistä kertaa ollessaan alakoulussa. Tilanne oli hänelle äärimmäisen jännittävä. Kyseessä oli äitienpäiväjuhla, jota vietettiin palokunnantalolla. Väinö lausui runon yhdessä ylemmällä

luokalla olevan tytön kanssa. Runo oli Einari Vuorelan Kaivotiellä. Se on kirjoitettu vuoropuhelumuo-
toon. Myöhemmin Väinö muisti tilanteesta ainoastaan runon viimeisen lauseen.

*– Äiti, kuka metsässä haastaa ja puhuu?
Siellä niin kaikaa, siellä niin huutaa ja huhuu!
– Poju, kuuntelee hiljaa, kun kuulet!
Sehän on metsän sielu, jota nyt soittelee tuulet.
– Äiti, ah, kuuletko sinäkin tuota?
On kuin juoksisi tuhannen lammasta kulkuset kaulassa suota!
– Poju, kuulin ennen; enää en kuulla oo voinut,
liiaks on kohtalon kello mun sieluuni soinut.
– Äiti, mitä sä itket, mitä sä metsästä kuulet?
Eikö siellä soitakaan metsän sielua tuulet?
– Poju, soittaa, soittaa! Rauhoitu! Ilostani vain itkin
kun sinä hulmuvin kutrein juoksit piennarta pitkin.
– Äiti, soittaako mullekin kohtalon kello, kun suureksi vartun,
sitten kun nukutaan monta yötä ja
minä jo työhönkin tartun?
– Poju, soittaa kyllä, laulavat lapsoselle kaihojen kyyhkyt;
silloin sä ymmärrät ihmisten itkut ja äitisi nyhkyt.
– Ihana äiti, ethän itke, kun annan
kaikki nää kukkaset sulle ja vesiastiaas kannan?”*